

Litli Kisi.

Síðastl. haust fengum við Kettlingarstöð frá Landstjórnunni í Sel-
fossi, fagurbláum að lit, hvítar tákyltur voru á framfötum hans, og
hvítar hösur á afturfötum, veidiskampastöðin var einnig hvít og ljós
hátt upp eftir nefjum, vör augum. Það var Karl Kottur, undur fagur og
svo stómtaloga vitur, að allir dádust að honum. Því vegis féll hann
ofan af lofti og niður á gólf, en varð ekki meint við. Um miðjan október
varð hann á milli stöfs og hurðar og meiddist hann farsvert við það:
Vand stunghaltur um tíma og var hann þá hálfstálpadur og him fjörygasti.
Eg taldi viturnar, sem hann hafði veid hér eftir því hverju margar
rispur ég sjá á höndum mínum á mér fyrir ofan útlidum í höpi hendu og
stóð það heima í 5 vikur, en þá voru þess ós órdnar svo margar, að þær
mátti bera saman við dagana, auk allra annara áverka er hann
veitti mér og var þetta allt í börpu vinnu á milli október. Þegar við
lékum saman, stóð hann stundum á lengdar stundarkorn og var þá sem
hann hugaði sta jafuvel segdi um leid og hann hófði á mig og bjóst til
atloju: „Gótt þú sért hrisbondi minn, lért mér svo á þig, að þú sért mesti
hræðiliga lönnur, því öllu ég mæ að flýja á þig og sjna þér hvað ég get.“
Kona Anna (kona mín) þá um til okkar, hatti hann við íform seth,
hljófs upp í kjólta hennar og stóð upp eftir bjóstun hennar, náð
nefid upp að munni hennar og segði: báðar fótur sínu hvaru megin
við hálshennar og lagði svo höpi vangaum að höpi hennar hennar
og fót að mala. Það var sugu líkara, en að hann vori barn, sem vori
að gela við móður sína, því við og við var hann að hleka nef seth á nef
hennar sta varir. — Þegar þessum flímáttum límiti, vegna þess að Anna

öfri tíma bendin við stöf sín, tók Kísi lítli þar til sem hann tótti við mig; að stöfkva til, hendað á mig og klóra mig.

Aldrei vandi Kísi lítli svo stóthugadur, að hann þyrði að fara út fyrir húsnúnaðs daga, en tók óþægis sýndi og honum þó heiminn og lét hann út á höfðunum, og var hann þá elti leugi að sinna við og hlampa inn.

Gíni óvinurinn, sem hann eignaðist, var rýkssegur; honum brá svo við að koma völdi: hann, að hann hljóp einjandi upp á loft og faldi sig þar og aldrei gaf hann séð rýkssegnum, þótt elti öfri verid að nota hann, að hann stóti hvarfi: Ódara á brott frá henni, svo laugur sem hann komst.

Gamla Kísa (svarta Kísa) og honum kom vel saman, þótt í fyrstu málhófa á Gamla Kísa, að hann hlýgdi sem svo: „Þarna er þá kominn rá, sem á að koma mig, gamlan og línum Karlinn, og hólmi og sé ég mi, að dagar mínir eru faldir og þótt mér lítist elti sem bost á þig, verid ég að setta mig við föt og min og er þá hlýggi legað, að ég fali állu málhófa og verid godur við þig!“

Og svo fór, að þeir vudu bostu vinnu og var oft gaman að sjá hvernig líti, Kísi reyndi að ávinnu séu hylti þessa velvinnu og reyndu þóttro síns. Hann hlýgdi að vinnu og á hann, lét og mig, en hann vildi hann miltu móta en mig og sé, að hann elti jafnvel mótu miltu honum en mér.

En svo tók að stýggja á gleðina: Eg var 3 netur austur á Stofuþeyri og kom þaðan 24. nóvember; var þá Kísi lítli öðrum veikur; sýnti eigi, at elti, og lá stund og stund hér og þar, stóð upp og flýgdi séi niður. Eg félt meðal, eftir lóteinstadi og gaf honum inn, en það stóðaði elti; ávalt hann vatu og fróða út úr vitnum hans og honum leid illa. Eg vandi að fara á Odd-Fellurfund kl. 8, en þegar ég kom heim kl. um 11/2 um kvöldid, var þessi myndislogi vinnu okkar allra svo aðfram kominn, að hann var sýniloga að lauda kominn. Eg reyndi að stjálta honum og hlýgdi eftir bostu getu

og sá ég þá að það var horum fráum nokkum, því hann leydi frá sér fötuna og reyndi að hagræia sér svo hann nýti aðhjúkunnar minnar sem bog og mun ég aldrei gleyma því augnabliki - sem var hans líd síðasta - og hann sendi mér, og ég gæfsta dásuvi í huga frá horum 14. um 12 $\frac{1}{2}$, enda sá ég þá, að hann átti ekki annað eftir en að stílfja við.

Ég valdi af og til fram undir öfku, en ég gat ekki farið niður til þessa vinar míns aftur, enda sá ég að það mundi vera skjólingarlaus.

Um morguninn 25. nóv. kom Eiríkur lítill inn í svefuharberzi okkar hjóna og sagði með grátstof miklum í kvörðunum:

"Anna mín! Hann kisi léttli er dáinn!"

Var hann svo lagður til í þappa Kassa, með nojni víðar, allt sem söngur undir og yfir og síðan jarðaður í grafreit bláa kisa þess en við vörum af að sjá 2. febrúar 1932.

En mi í háði að planta fjórum blóm í léidi þessa inddla vinar, - eins og hins - sem þatkelatíovott fyrir ógleymanlega vinnu og tryggð.

Fjögurra dýr og indlislegra er vandfandið og var létt með litla kisa og margja aðra, sem við höfum eignast, að við minnumst hans og þeirra með viðkomni og vinarhug.

Reykjavík, 27. febrúar 1934.

[Handwritten signature]